

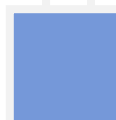
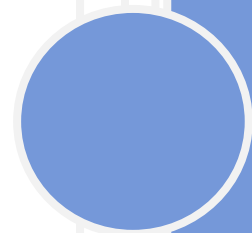
DUBAI 7.-14.3.2010

Koko perhe Persianlahden Palmusaassa

Blogiteksteistä koottu matkapäiväkirja. Reissun kuvat ovat sivulla
www.satokangas.fi/Matka/Dubai

Reija Satokangas

17.3.2010

DUBAI 7.–14.3.2010

Koko perhe Persianlahden Palmusaarella

LA
06
03
2010

Miksi Dubai?

Huomenna tähän aikaan ollaan – jos kaikki sujuu hyvin – Dubaissa. Miten se valikoitui matkakohteeksi? Nuoriso sai valita.

Viime keväänä sanoin, että lähdetään hiihtolomalla minne vaan, jos molemmat lähtevät mukaamme. Viimeksi olemme olleet neljästään [2007 Madridissa](#) ja pehtoorin kanssa toivoimme kovasti, että lähdettäisiin koko perhe – ainakin vielä kerran – jonnekin. Lupasin lähteä vaikka Kanarialle, vaikka vielä New Yorkiin joka nuorille on jotenkin huippukohde. Ihan minne vaan, jos molemmat lähtevät...

Sisarukset aikansa pohtivat: Islanti ja Reykjavik oli vahva ehdokas, Tokio vilahteli varteenotettavana vaihtoehtona, mökistäkin puhuttiin :). Roomaa kumpikaan ei edes esittänyt, muita Euroopan kaupunkilomia (erityisesti Lontoota) harkitsivat. Lissabon olisi ollut minulle erityisen mieluinen valinta, ja kuulin mainittavan myös Mauritiuksen ja Floridan. Valintaa rajasi se, että Juniori ei voi sietää pitkiä lentoja, - ja esikoinen halusi aurinkoa...

Juuri kun asia oli ajankohtainen, viimeiset kolme vuotta maata kiertävällä radalla kulkenut

veljeni oli perheineen meillä käymässä ja he olivat juuri palanneet Dubaista, josta serkutkin hyviä kokemuksia meidän kersoilte kertoivat, joten meidänkin nuoret päätyivät Dubaihin. Saman tien sitten varasin Aurinkomatkoilta reissun – neljälle! Muistimme kyllä kaikki että [Marokon reissun](#) jälkeen olimme olleet vähän sitä mieltä, ettei islamilainen maailma ole meidän ykköslomakohteena, mutta Dubaihan nyt onkin vähän toista.

Siellä odottaa lämpö ja valo, loma. Ja me lähdetään neljästään! Siitä minulla on ollut monta viikkoa hyvä mieli.

Huomenna klo 4.00 soi kello: nyt nukkumaan.

SU
07
03
2010

Suuntana Arabiemiraatit

Oulun kone oli ajallaan, ja mekin olimme aamulla ajallaan. Juniorikin. Pojan ehtiminen mukaan oli kyllä meidän kaikkien kolmen muun perheenjäsenen yhteisponnistelun tulos. Taksi oli tilattu kymmenen yli viideksi ja kymmentä vaille viis poika lähti suihkuun ja ehti vielä ennen lähtöä pakata mukaan läppärinsä, etsiä iPodin kuulokkeet, syödä palan ruisleipää, silittää housut, petata sängyn. Ja pienen muistutuksen jälkeen kaivaa kätköistään mukaan myös

englannin ja terveystiedon kirjatkin! Poikahan lähti lukulomalle.

Sunnuntaiamuna Oulu–Helsinki vuoroja on kovin vähän, itse asiassa vain yksi. Sen vuoksi meidän oli lähdettävä noin varhain vaikka kone kohti Dubaita lähti vasta 11.30. Siis Helsingissä, lentokentän uudessa uljaassa (miksi minulle tuli mieleen sci-fi-elokuvat?) siivessä odottelua. Nuoret nukkuivat, me pehtoorin kanssa luimme. Se Yacouiban (en oikein ole varma, onko se hyvä...) tuli aloitettua.

Sitten kuusi tuntia lentokoneessa. Muuten ihan ok, mutta takana istui tätsky (about 60–65 v.) joka oli jo puolen päivän aikaan lähtiessämme kohtuullisen humalassa, ja humalatila vain paheni lennon aikana: jutut ja posmitus karseita, ja lennon viime metreillä hänen onnistui läikyttää puoli mukillista punaviiniä selkääni. Uusi vaalea puseroni jotensakin punkussa! Argh!

Laskeuduimme Dubaihin klo 19.30 paikallista aikaa (meille vasta puoli kuusi). Laukutkin tulivat. Lentokentällä arabimiesten päähineet ja valkoiset kaavut (otan selvää, mikä niiden nimi on) näyttivät vähän "rekvisiitalta". Tullissakin tuntui, että teatteria on kaikki. Hassua.

Sitten reilun tunnin matka tänne Atlantis the Palm hotelliin. Kuvassa on Jumeirah the Palm ja tuon palmun kärjessä, ulkokehällä, huipulla on tämä meidän "lukaali". Matkalla jo olimme hiljaa ja vain katselimme, mitä näkyi. Ihan käsittämätöntä! Iltavaloissakin näkyi, että kaikki on suurta, hienoa, isoa. Seitsemänkaistainen (yhteen suuntaan) moottoritie ja 828 metriä korkea Burj Kalifa! Olimme mykistyneitä. Ihan mieletöntä. Hotellissa hiljenimme lopullisesti.

Jo kotona huolestuin, miten pääsemme tänne hotelliin, tänne palmusaaren ulkokehälle kun ei näytä johtavan maayhteyttä. Mutta palmun "rungon" kärjestä lähteekin alikulku, 1,5 km pitkä tie kulkee merenpinnan (Persianlahden) alla, ja tunneli on puhtaampi kuin suomalaisten uimahallien suihkuhuoneet: kaunis sinivalkoinen mosaiikki koko matkalla.

Ja tämä hotelli! Jatkan tästä joku toinen päivä.

Ai niin: lämmintä on – 22 C. Ja meillä on nuoret mukana! Se on huippujuttu se!

MA

08

03

2010

Hotelli Atlantis, the Palm

Ensimmäinen vuorokausi Dubaissa on eletty. Hotelliin ja sen allasalueisiin tutustuttu. (täällä jo puoliyö, kello on kaksi tuntia Suomen aikaa edellä)

Eilen kävimme vielä iltapalalla Levanthian ravintolassa. Tässä hotellissa on varmaan kymmenkunta ravintolaa. Me valitsimme sellaisen bistrotyyppiseltä näyttävän, jotta jotain pientä suolaista, salaattia tai jotain. Ovella Juniorille huomautettiin, että shortsien lahkeet pitäisi laskea alemmas. Casual Restaurant, you know. Eikä polvet edes näkyneet... No onneksi oli varaa löysäillä nyörejä. Pääsimme ulkosalle samettiseen iltaan.

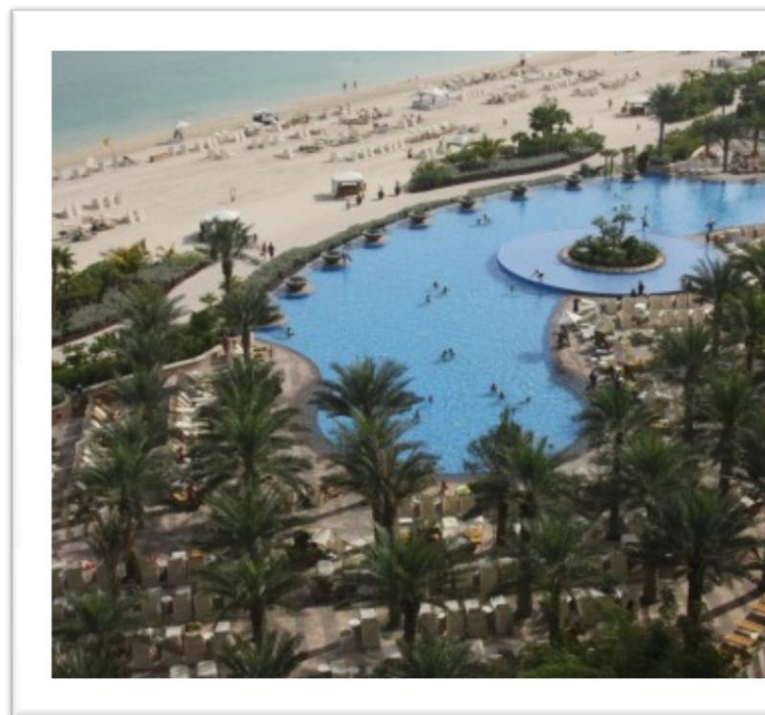
Tilasimme libanonilaisen keittiön pieniä herkuja; paistettua haloumia, juustolla täytettyjä leivonnaisia, merenelävillä täytettyjä friteerattuja palleroita, lammaslihapullia, munakoiso-tomaattijuttua... ja pari lasia viiniä. Chateau Musaria, se näytti olevan vähän kuin talon viini. Sekä valkoista että punaista oli

tavallista ja cuveeta. Ja vuosikerroista ois ollu vara valita: vuoden 1959 oli vanhin ja hinta 20 000 dirhamia. Siis neljätuhatta egeä. Meille riitti lasilliset sitä tavallista. Sekin oli aika hyvän hintaista (n. 10 euroa).

Juuri kun ihmettelimme arabimiesten pukuja ja vesipiippuja, puhuttiin moniavioisuudesta, naisen asemasta ja sellaisesta, niin ravintolassa musiikin volyyimia lisättiin reilusti ja napatanssija tuli esiintymään. Meistähän nämä asiat ovat jotenkin ristitiidassa mutta ei varmaankaan paikallisista.

Aamulla seitsemännennen kerroksen parvekkeeltamme palmusaarta ei paljon näy, on aamu-usvaa, joka yhdeksään mennessä hälväni.

Valitsemme kahdesta mahdollisesta aamiaisravintolasta Saphronin (huomenna Kaleidoskopeen). Ihan mieletön. Kun pari vuotta sitten Hainanilla. Ja minä sain dumplinkeja, dim sumeja. Ja hedelmiä, hedelmäshotteja, kaikkea ... Istuimme auringossa ja olimme tyytyväisiä että viikko on alussa. Vasta.

Ja sitten altaalle. Aurinkorasvaa paljon. Ja palmujen juurella vierähti päivä. Lounaaksi frozen margarita ja taidettiin me kaikki pienet unetkin ottaa... Pehtoorillahan se on aina paha jetlag, – vaikka Oulu–Helsinki välin vain lentäisi... :)

Viideltä olimme valmiita lähtemään hotellilta. Isot ostoskeskukset tarjoavat ilmaisen kyydin shuttlebussilla, ja sellaisella sitten mentiin The Mall of Emiratesiin. Turhan paljon puikkelehti bussi, kesti melkein tunnin menomatka, ja tullessa takaisin taksilla matkaan kului vain 15 minuuttia ja viisi euroa koko sakilta. Luulenpa että muina päivinä ajelemme taksilla.

The Mallissa oli satoja kauppoja! Ja neljä laskettelurinnettä! Tuolihissillä 400 metrin mäkeen nousi aikuisia ja lapsia. Osasivat laskeakin. No meidänkin piti sitten hiihtoloman kunniaksi päästä rinneravintolaan syömään. Mentiin ostarissa olevaan ravintolaan, josta oli iso ikkuna laskettelukeskukseen. Merkillinen olo. Tilasimme ruoat ja juomat, ja tarjoilija niitä

tuodessaan kaatoi Juniorin syliin ison olutlasillisen. Niin ison, että siitä riitti sisaren käsilaukulle ja housuille asti. Viiden tarjoilijan voimin luutusivat ja vaihtoivat meille pöytää, eivät sanallakaan pyytäneet anteeksi. Vähän ihmeteltiin sitä, ja tupistiin keskenämme, että laskusta on saatava alennusta...

Syötiin ja ajateltiin, että noh sattuuhan sitä, ja onhan eilisen punaviiniaccidentin jälkeen hotellin pesulaan kai muutenkin turvauduttava ja olimme jo ryhtymässä laskun maksuun kun meille kannettiin aika monta jälkkäriä – tilaamatta – pöytään ja kahvit ja limoncellot ja tämä kaikki anteeksipyytelyjen saattelemana.

Sapuskan jälkeen pari tuntia kierreltiin kauppoja ja vaatteita nuorille löydettiin. Minäkin löysin hienon vyön. En kenkiä enkä kesähousuja, joita vähän etsiskelin. Hintataso Suomen hinnoissa ja niiden alle. Paikoin hyvinkin edullista.

TI
09
03

2010

Dubain saitterilla

Sumuinen aamu. Tarkoitus oli ollut lähteä lenkille ennen saitterille lähtöä, mutta ehdinkö? No en. Just ja just ehdin suihkuun, laittaa tukan ja aamiaiselle. Tänään menimme hotellin toiseen aamiaisravintolaan. Ei eilisen veroinen. Ei ollut suunnilleen kuin sataa erilaista herkkua :) Ja ravintola vähän tunkkaisempi. Tai siis jotenkin 80-lukulainen. No ei maailma siihen kaatunut. Varttia vaille kymmeneltä olimme hotellin edustalla odottamassa retkibussia.

Kaupunkierrokselle lähti myös Juniori (välttääksään lukemista?), mutta tyär jäi ensin hotellin salille ja sitten altaalle.

Ensimmäinen kohde Burj Al Arab. Tai siis pääsimme kuvaamaan sitä; ei sinne sisälle ole rahvaalla asiaa. Helikopterilla ja Rollsilla kuulemma sopii mennä. No me mentiin retkibussilla muutaman sadan metrin päähän... Maailman ainoa "seitsemän tähden" hotelli. 120 sviittiä, jokaisen koko 120–800 neliometriä. Halutessa huoneistoon kuuluu hovimestari, nanny, sihteeri ... Brunein sulttaanin tytär sai Dubaissa opiskellessaan kokonaisen kerroksen opiskelijaboksikseen. Just! Että sellainen solukämpä prinsessalla.

Päivän kohteina Kulta-Souk, Mauste-Souk, ajelu abra-veneillä (pelatusliivit? Niinku miks?), Dubain museo, joka kyllä yllätti positiivisesti. Museon vahanuket tekivät maanläheisestä näyttelystä elävän. Ja videopätkä 1930-luvulta tähän päivään kuvasi hyvin, kuinka tämä paikka on noussut aavikolle muutamassa vuosikymmenessä. Lyhyt historiavideo vahvisti sen, minkä täällä aistii koko ajan: täällä ei ole mitään vanhaa. Kaikki on vastarakennettua. Näiden muutaman päivän aikana on monta kertaa tullut sellainen vaikutelma, että tämä on

“aikuisten Disneyland”, jotenkin muovisen oloinen. Täällä ei ole kerroksia. Siis aikakerroksia. Kaikki on kirjaimellisesti rakennettu hiekan päälle. Ja tämä meidän hotellin palmusaari on rakennettu mereen hiekanpäälle. Ei kuulemma aavikonhiekan vaan merenpohjasta kerätyn hiekan päälle. Aavikkohiekka on liian höttöistä.

Siis Dubain museo. Sen lisäksi Madina Souk, mukavan rauhallinen basaarialue, jossa paljon käsityöläisten liikkeitä ja monia ravintoloita. Mukavan “rustiikki”.

Saitterilla jalkaiduimme sopivissa kohteissa; kuvattavaa riitti, sumu tosin jatkui pitkälle iltapäivään, mikä asetti haasteita fotografeeraamiseen.

Abra-veneellä ylitimme Dubainlahden. Ihan jännä kokemus. Merkillistä on nähdä myös millaisia bussipysäkkejä kaupungissa on! Klikkaa kuva suuremmaksi.

Nämä merkillisen näköiset pömpelit ovat todellakin bussipysäkkejä. Ilmastoituja! Kesällä täällä kun lämpötila nousee lähemmäs +50 C , joten silloin tuollaiset pysäkkikopit ovat varmasti oivallisia. Huomaa oikealla olevat kierrätyslaatikot. Pysäkkien vieressä, ei huono idea. Niistä tulikin mieleen: täällä on käsittämättömän siistiä. Niin siistiä, että juniorikin

oli sen hoksannut ja erikseen siitä puhui. Ja sellaisellehan suomalainen pistää ison arvon, eikö? Oikeasti kaikki julkiset wc:etkin tuoksuvat hyvälle, eivät urealle, ja ovat siistejä, niissä on saippuaa, niissä on käsipyyhkeitä.

No niin kierros jatkui.

Rivitaloalueita, pilvenpiirtäjiä, intialainen (paljon työntekijöitä on sieltä kotoisin) kaupunginosa, pakistanilaisten kaupunginosa... kaikkea nähtiin. Ja siirtymätaipaleilla opas kertoi paikallisista tavoista ja paikallisesta yhteiskunnasta, mm. hurjista vuokrista ja Arabiemiraattien hallintoyhteisöistä, olemattomista veroista ja naisen asemasta. Paljon uutta tietoa. Siis kelpo tournee.

Iltapäivällä aika myöhään olimme hotellilla. Pehtoori lähti hotellin kylpylään hierottamaan niskansa, Juniori jäi lukemaan ja me tyttären kanssa lähdimme pienelle lenkille. Tunnin kiertelimme Palmusaaren ulkokehällä. Tämä ilmasto on loistava.

Syömässä kävimme Jumeirah Beachin ravintolassa: "lebanonian restaurant" Times of Arabian tarjosi oivallista ruokaa! Jutut sellaisia että naurattavat varmasti vain meidän perhettä, siis aina vain parempia :)

KE
10
03

2010

Aavikolla

Aamulenkki sumussa. Aamiainen auringossa.

Päiväksi Aquaventureen. Hotellimme yhteydessä on vesipuisto, jossa päivän lilluimme. Lämmintä hyvinkin yli 30 astetta.

Puolineljältä oli oltava valmiina lähtemään aavikkoajolle. Emme itse asiassa oikein tainneet tietää, mihin olimme menossa. Niinpä se ylitti odotukset. Monin verroin. Me saimme kuudenhengen jeeppimme kuljettajaksi Amirin.

Samaan kyytiin tuli kaksi iranilaista nuorehkoa miestä, ilmeisesti Amirin kavereita.

Al Ainiin päin kohti Omanin rajaa ajelimme tunnin ja harvakseltaan juttelimme kuljettajan kanssa. Heti kaupungin asutuksen harvennuttua nähtiin, ettei maastossa ole mitään. Ei mitään. Ei puita, ei peltoja, ei järviä. Pelkkää karua tasaista puutonta matalaa maisemaa, jossa ei kasva mitään. Kameleita, niitä siellä on. Niitä oli tielläkin, kuin meillä poroja. Mutta ei muuta.

Tunnin ajon jälkeen pysähdyimme aavikon laidalle. Siellä oli valkoisia jeepejä ja turisteja oppaineen vaikka kuinka paljon. Meille kerrottiin, että edessä olisi noin puolentunnin aavikkoajo, dyyniralli. Enkä minä vieläkkään tajunnut, mitä oli tulossa. Mutta se oli kaltaiselleni vauhdista pitävälle melkoisen makea kokemus.

Tytär totesi, että yksi parhaista AM:n järjestämisistä retkistä, ja niillä on kuitenkin tullut oltua aikas monella. Pojat tietysti miettivät jarruja, iskareita, ja ties mitä.... Kyyti oli hurjaa. Ja toinen Amirin kavereista, esikoisen vieressä istunut iranilainen mattokauppiiaan poika (kuten myöhemmin paljastui) huokaili ja istui huulet valkoisena kyydissä. Ja me tyttären kanssa olimme ihan täpinöissämme.

Väillä luulimme oikeasti, että kyljelleen auto kaatuu, ei kaatunut. Amir hanskasi homman. Ja entäs aavikon maisema? (ainakin osa kuvista aukenee isommiksi klikkaamalla). Väistämättä tuli verrattua pohjoiseen (tunturit – dyynit, jeepit – moottorikelkat, porot – kamelit.... Maisema oli kaunis. Auringonlaskun aikaan idän ihmettä tunnelmassa. Kaunista, hiljaista.

Aavikkoajon jälkeen meidät vietiin "beduiinileiriin" (vrt. saamelaiskylät pohjoisessa). Istuimme tähtitaivaan alla, saimme leirikeittiöstä kelpo illallisen, hummus, munakoisosalaatti, paljon muita lisukkeita, hyvää kalaa, lammaskabab (lammasta vartaassa (kebabille sukua) jopa viiniä sai ostaa muovimukeihin. Ostimmme yhdet, ei olisi kannattanut. Huh!

Leirissä sai myös hennatatskoja (ilmaiseksi, jätimme väliin), ajella kamelilla (jätimme väliin), pukeutua arabiksi ja kuvauttaa itsensä burkassa (jätimme todellkin väliin!), koettaa vesipiippua (no tietysti piti käydä kokeilemassa, kuin omenamehua olisi "polttanut". Henkosia vedeltiin. Omenamehu-nikotiini-pössikset?) Lopuksi oli – kieltämättä varsin tasokas – itämainen (vatsa)tanssiesitys, joka oli meidän mielestä turhankin kauan kestävä.

Paluumatkalla sitten esikoisen kanssa jutskailliin iranilaisten ja kuskin kanssa. Tiesivät Suomen oikein hyvin: siinä Norjan ja Portugalin naapurissa! Ja saksahan te puhutte vai jotain italian sukuista kieltä? Mutta tunnin ajomatkan jälkeen nuoret miehet päättivät tulla Suomeen myymään mattoja ja nostamaan opintotukea.... :)

Puoli kymmeneltä hotellissa. Taas ollut hyvä päivä.

TO
11
03
2010

Aquaventure

Eilen ja tänään aurinkoa otettu Aquaventure-vesipuistossa. Mielelönhän sekin on. Suurin ja kaunein vesipuisto ikinä. Suurin niinkuin täällä kaikki. Vain jenkit voivat yrittää lyödä paremmaksi... Otetaan uimarengas, hieman hienostuneempi versio sellaisesta kuin meillä lapsuudessa oli linja-auton renkaiden sisäkumi(uima)renkaat, kiivetään portaita, ja istahdetaan virran vietäväksi. Hulppeita vesivuoristoratoja ja pitkiäkin vesireittejä on kuljettu. Ziccurat, the Plunge, Shark Attack, The Rapids, ...

Kaikki on tullut kokeiltu. Persianlahdessakin tullut uitua. Tai oikeastaan Delfiinilahdessa, eli tämän Palmusaaren sisäpuolella. Vesipuisto rajoittuu mereen ja tänään olimme siis biitsillä. Yhdeksäntoista vuotta sitten Persianlahden sota oli juuri loppunut ja olin viimeisilläni raskaana juniorista... Silloin ei tullut mieleenkään, että joskus vielä yhdessä Persianlahdessa uimme. ;)

Ja sitten huippu: Leap of Faith. Olihan se testattava. Kahdeksan sekunttia se kestää: 27 metriä liuku ja lasku päättyy hialtaaseen. Hait ovat onneksi lasiputken takana. Mutta on siinä

27 metrin pudotuksessakin jännityksensä. (tyär kuvassa jo pudotuksen loppuvaiheessa).

Vesipuistossakin näkee kulttuurieroja ... venäläisistä en edes viitsi kertoa, mutta islamilaisten oleminen jaksaa pohjoisen luterilaista ihmetyttää. Avioituneet naiset kulkevat kaftassaan myös vesipuistossa; umpimuiustissaan...

Ja nuoret naiset ja tytöt uivat ja kulkevat vesipuistossa omanlaisissaan uikkareissa. Tiedättehän millaisia on pikaluistelijoilla: kokovartalopukuja, ja niiden päällä sitten hameet ja huivit. Mustia tietysti, vaikka lämmintä on noin +33 C. Ihmetyttää, mutta toisaalta ei voi kuin ihailla noita uskossaan vahvoja ...

Rusketusta hankkiessamme pohdimme, kuinka täällä aurinko ottaa erilailla kuin yleensä. Olemme merkillisen laikukkaita ja punaisia. Minäkin, joka yleensä rusketun aika helposti ja tasaisesti, olen riemunkirjava -...

Illaksi oikein tälläydyimme. Ykköset ylle ja eiku kun kohti baareja ja biletystä. Turhaan tälläydyimme, sillä emme päässeet sisälle baareihin tai yöklubeihin. Tower of Emiratesin toisen pilvenpiirtäjän huipulle 52. kerrokseen menimme: Vu oli baarin nimi. Ovelle asti kuljimme sujuvasti, mutta sitten: "They looks so young..." Ootelkapas muutama vuosi. No herra varjeltoon me mitään odoteltu. Kävelimme niin kauan että löysimme baarin,

johon alle 21-vuotiaat nuoremme pääsivät sisälle. Istuimme Hotel Crownin ulkoterassilla ja katselimme islamien viikonloppuillaan vilkasta liikennettä. Huomenna perjantaina täällä on pyhä. Ainakin arabeilla.

Yhden drinksun jälkeen otettiin taksi ja ajeltiin takaisin hotellille. Onhan täälläkin ravintoloita. Rondo oln italialainen. Molemmat lapset ja siippa totesivat, jotta kovin on kotoista ruoka .... ;) Söimme ja nyt nukuttaa, taas.

Tänään valokuvatorstain haasteena on tuli; minullapa ei nyt ole parempaa ehdotusta, enkä haasteeseen "virallisesti" osallistukaan, mutta hotellimme aulassa on tällainen "tuli".

Esiköisen kanssa on vastaavan kokoinen koettu Guangchoussa pari vuotta sitten mutta silti! Silti ihan määräämättömän suuri kompleks. Ensimmäinen tunti meni yrittäessä edes jotenkin suunnistaa... Toisella tunnilla muistin: laajakulma kameraan ja uusi käsilaukku. Niitähän olen tullut hakemaan. Kierrämme, erkanemme,

PE
12
03
2010

**Ostoksilla:
Dubai Mall**

1200 liikettä.
1200!

Tänään lähdimme altaalta hyvissä ajoin iltapäivällä, pukeuduimme

(täällä kun ei shortseissa shoppaamaankaan sovi mennä) ja hyppäsimme Monotrailin kyytiin. Monotrail (ilmeisesti tämän valtion ainoa "rautatie", junaliikennettä kun ei muuten ole) kulkee täältä Palmun kärjestä rantaviivalle asti. Se kulkee vähän tietä korkeammalla, joten näimme palmun "oksien" kaduillekin. Kovin oli äveriään näköistä. Mutta ei nähty Beckhameja eikä Schumacheria, joilla on Villat saarella. Monotrailin päättärillä vaihdoimme taksiin: Dubai Mall, please.

Vastikään avattu 1200 liikkeen ostosparatiisi (vai-helvetti) hengästytti pelkkänä ajatuksena.

kohtaamme jälleen, ja sitten on jo mentävä syömään.

Valitsimme yhden kymmenistä tarjolla olleista ravintoloista: asialaista tänään. Söimme hyvin, edullisesti, nopeasti, samalla katsellen ostarin keskellä olevalla luistinradalla (vrt. Rockefeller Center NYCssä) koheltavia paikallisia. Ateriointiin ei mennyt kuin reilu puolituntia ja kiertäminen jatkui.

Arabit kahvittelivat Amani-Caffessa

Kiertely jatkui, sillä seurauksella, että pojalla on nyt laajakulma (Sigman "halpis", johon meitsillä käyttöoikeus, ja joka on pojan synttärilahja) ja tyttärellä käsilaukku. Juuri muuta emme monen tunnin kiertelyllä saaneet aikaseksi. Noh, on minullakin plaseerauskortteja La Festan juhliin ja uusi polarisaatiolinssi kamerassa. :) Guccin ja

Ralph Laurenin laukut kyllä kiinnostivat, mutta en raskinut ostaa. En sittenkään...

Osa kauppakompleksista oli melkein vain varakkaille emiraateille varattu. En voi, en osaa kuvailla millaista siellä oli. Monta senttiä paksut kokolattiamatot, messinkiä, lasia, vieri vieressä Dolce & Gabbana, Dior, Salvatore Ferragamo,

Gucci ... kaikki maailman suuret muotitalot.
Nukkavieruksihan siellä itsensä tunki vaikka
kuinka muka uudessa tunikassa kulki.

Herkkukauppoja, maailman suurin
karkkikauppa, valtaisa kirjakauppa. Ja minä
saan ostetuksi plaseerauskortit! Pehtoori ei
senkään vertaa. Suklaata sentään.

Monen tunnin jälkeen olimme valmiita
jättämään Dubai Mallin: ennen taksin ottamista
kävimme vielä Burj Kalifan juurella. 828 metriä
alumiinia. Hienosti valaistu. Merkillisen siro
pytinki. Ja sitten Dubai Fountainilla valo- ja
musiikkiesitys: Botticellin laulu kuuluu ämyreistä
ja vesisuihkut "tanssivat" musiikin tahtiin.
Vaikuttava viisiminuuttinen. Oli se.

LA

Leppoisa lauantai Dubain malliin

Päivän ohjelmassa aurinkoa, Aquaventurea,
esikoisen kanssa täsmäisku City Centre Malliin.
Tytär löysikin yhtä sun toista. Minäkin Ralph
Lauren Polon pikeepaidan. New Arrivals ja silti
hinta selkeästi alle Suomen hintojen. Monta
muutakin harkitsemisen arvoista juttua näin,
mutta kun nyt en oikein jaksanut...

Aurinkolasit (Paul Gartier) ostin. Ja harmitti
kovasti kun ei alkuvuokosta ollut sitten jaksettua
etsiä optikkoliikettä, vaikka meillä pehtoorin
kanssa molemmilla on rilliresepti mukana... Olisi
oikeasti saanut aurinkolasit ja tavalliset
vahvuuksilla (ja merkkitarvareaa) olennaisesti
halvemmalla kuin Oulusta. Laiskuus tulee
kalliiksi.

Aurinkolasit varsinkin olisi ollut hyvä tilata, sillä
vanhat ovat neljä vuotta vanhat, mikä tässä
iässä merkitsee, etten niillä kovasti enää
lueskele. Enkä tämän päivän jälkeen
varsinkaan: kävipä nimittäin niin, että yhdessä
koskipaikassa heitin renkaan kanssa voin, ja
sinnehän ne lasit hävisivät. Huomenna käyn

kysymässä, josko ovat jonnekin suotimeen jääneet.

Ilmapäivällä tyär halusi lähteä vielä käymään Dubain keskustassa, mikä merkitsee suuntaansa puolen tunnin taksikyytiä (noin 10 euroa) ja tällä kertaa valitsimme kohteeksi City Centren. Ei niin suuri, eikä uusi "mall". Sopi meille; rajallisuus mahdollisti hahmottamisen.

Tytär löysi yhtä sun toista, minä sen puseron ja ne aurinkolasit. Kävin myös ruokakaupassa, valtaisa marketti, tarkkailemassa tarjontaa ja hintatasoa. Kovin oli tutun oloista. Ruusuvettä ja limpparia ostin. En kassikaupalla viemisiä! Siitä olen iloinen. Ja sitten takaisin hotellille.

Pojat olivat käyneet varaamassa viimeisen illan ruokapaikaksi Seafire-ravintolasta pöydän. Olen tainnut edellisen kerran syödä yhtä hyvin Oloksen Rotissööri-kapitulissa. Illallisesta myöhemmin lisää.

SU
06
03

2010

Näkemiin Dubai

Viimeinen päivä ollut kiireinen...aurinkoinen, mutta mukavan tuulinen.

Nyt vielä lähdemme katsomaan the Lost Chambers. Klo 17.10 lähtee bussi kohti kenttää, ja klo 20.35 lähtee lento Helsinkiin.

Dubain kirjeenvaihtajanne sulkee yhteyden. Kuulemisiin ja katselemisiin...

Kohti kotia

Lauantai-ilta: Seafire-ravintola oli ainutlaatuisen hieno. Huonekorkeus viisi metriä ja karu linnamainen sisustus. Ja siellä oli kahden Michelin-tähden ravintolan keittiömestari vierailevana tähtenä! Erytisteemana olivat erilaiset grilliruoat. Tarjolla mm. kilon T-luupihvit! Valitsimme kuitenkin jotakin muuta.

Tytär vegelinjalla, pojat ottivat Mixed grill -annoksen ja meitsi annoksen, jossa oli sekä merirapua kermaisessa kastikkeessa, että kunnan naudanpihvi sienikastikkeessa perunagratiinin kanssa. Alkuruoat olivat antaneet jo aavistaa, mitä tuleman piti: ruoka oli kaikkia pieniä piirtoja myöten taivaallista.

Meidän pöytä oli vielä niin, että saatoin seurata kun keittiömestari kahdeksan kokkinsa kanssa valmisti grilliherkkuja avotulella ja teki muuta ruokaa. Hyvin tuntui pojilla rimmaavan. Jälkiruoka ja viini kruunasivat viimeisen Dubain illallisemme.

Viikolla viininautinnot jääneet aika vähäisiksi. Vain hotellien ravintoloissa saa viiniä, ja niissäkin se on niin kallista (halvimmatkin laseittain myytävät 49 - 70 dirhamia = kymppin tai enemmän euroissa), että on tyydytty siihen yhteen lasilliseen. Seafiressä törsäsimme ja tilasimme alkuruoalle Bonnydoonin Rieslingiä ja pääruoalle Kumalan Shiraz -lasilliset. Useimmiten tarjolla olleet viinit ovat olleet australialaisia, libanonilaisia tai USAsta, eurooppalaisia on listoilla ollut vähän. Ylivertaisen hieno illallinen.

Loman viimeinen päivä, sunnuntai, ei ollut ehkä niin lämmin kuin muut päivät. Ehkä lämpö jäi alle +30 asteeseen, mutta sää oli kirkas ja tuuli teki olost mukavaa. Perhe ei altaalle enää lähtenyt; sisarukset viettivät parvekkeella laatu-aikaa keskenään ja pehtoori lähti lenkille, minä tietysti menin altaalle.

Check out olisi ollut puolelta päivin, mutta olin viikolla käynyt "ostamassa" late check outin. 150 dirhamia (30 E) takasi että saimme pitää huoneen neljään asti. Sen jälkeen tutustuimme hotellin yhteydessä olevaan akvaariomaailmaan "The Lost Chambers". 22 akvaariota.

Niiden lisäksi hotellissa on kahden kerroksen korkuinen jättitankki, jossa on 11,6 miljoonaa litraa vettä. Yhteensä näissä hotellin akvaarioissa on 60 000 kalaa ja erilaista merenelävää. Ihan hullun hienoja katseltavia. Kuvaaminen vain ei oikein onskannut.

Viiden jälkeen hyvästelimme Atlantiksen. Pikkubussilla lähdimme kohti Dubain lentokenttää. Kolmessa vartissa olimme perillä. Kotimatka alkoi.

SU
14
03

2010

Dubai – Helsinki – Oulu

Eilen illalla – eilenkö se tosiaan vasta oli? – matkalla Palmusaaresta Deiran puolella olleelle lentokentälle räpsimme juniorin kanssa kilpaa kuvia. Lasiseinäiset pilvenpiirtäjät ilta-auringon valossa saivat pistämään kamerat ristitulle. Seitsemänkaistaisella Sheik Zayad Roadilla (kaupungin läpi kulkevalla moottoritillä) oli

iltapäiväruuhka mutta olimme hyvissä ajoin kentällä.

Dubain kansainvälinen lentokenttä on – luonnollisesti – valtava. Mutta: Finnair lentää jostain siipirakennuksesta, terminaali kakkosesta. Oli sielläkin tax free -myymälä kaikkine tavallisine härpäkkeineen. Ja ainakin meille varsin jouhevat turvatarkastukset ja passikontrollit, mutta sitten rupesikin tökkimään: kun piti saada Iraniin lähtevä kone liikkeelle, kaikki ei sujunut. Matkustajat valuivat miten kuten, monia kuulutuksia ja niin edelleen... Reilu puoli tuntia meni Iranin koneen lastaamiseen, ja sitten vasta siirryttiin Finnairin tiskille.

Kone pääsi lähtemään reilusti myöhässä. Ja Helsingissä kahden kieppeillä yöllä odoteltiin laukkuja puolisen tuntia. Hohhoijaa. Viivästystä yllin kyllin. Eikä minulla kovinkaan raponen olo: oli lipalla etten taas pyörtynyt. Liekö tuosta huippauksesta mahdollista päästä. Alhainen

verenpaineeni ei pitkillä lennoilla ole oikein hyvä kaveri.

Kello oli kolme kun Hiltonissa pääsimme nukkumaan. Ja eihän unta riittänyt kuin joku tunti. Mutta ehdimme sentään vähän levätä ja peseytyä aamulla kunnolla.

Pakkasessa, kirkaassa talvipäivän Oulussa oltiin klo 10.45 ja reilu tunti sen jälkeen olin jo matkalla töihin. Seminaari suurin syy, miksi ylipäätään duuniin raahauduin. Opiskelijatkin ihmettelivät naaman väriä: ei Lapissa noin voi ruskettaa! No ei.

Tytär myös kampukselle ja illaksi vielä töihin. Ahkera pentuhan se on. Välillä vähän huolissani kyllä olen. Mutta molemmat nuoret lupasivat lähteä meidän kanssa toistekin reissuun. Hyvä niin.

Vävykokelas oli meitä vastassa. Oli viikon aikana tehnyt lumityöt – joita oli riittänyt – tyhjentänyt postilaatikkoo, ruokkinut “turtlesia”.

Kotiuduun duunista kuudelta, nyt laukku purettu.

En ehtinyt kunnan yhteenvetoraporttia kirjoitella. Lupailen viikonlopuksi. Ja kuviakin matkasivulle. Joskaan käsi ei reissussa juuri parantunut, joten nettityöskentely voi olla vähän rajallista. Romahtanut olkavarteni ei pitänyt lämpimästä, sen arvasinkin, mutta ei myöskään uimisesta, toisin kuin luulin. Päinvastoin, ärsyyntyi aika lailla. En sitten muutaman yrityskerran jälkeen paljon uinutkaan. Kävelin rannoilla, kävelin palmusaaren kaarella.

Mutta olo on levännyt. Dubai oli paljon odotuksia parempi paikka, joskin meillä keskusta jäi aika vähälle tutustumiselle. Palmusaaren yltiöylellinen hotelli oli hulpea paikka viettää viikko. Sää paras mahdollinen. Ehkäpä minun ei aivan heti tee mieli lähteä uudelleen Dubaihin. Ehkäpä on muita maailman ääriä, joihin haluan ensi kerralla, mutta ehdottomasti olen tyytyväinen, että nuoret tuon kohteen valitsivat. Lämpö, takuvarma aurinko, ystävälliset ihmiset, monipuolisesti herkullinen ruoka, ... katseltavaa, liikuntaa ja lepoa mahdollisuus harrastaa.

Alla uuden yhteishuoltajuus laajakulman harjoituskuvassa Atlantis eilen aamulla. Eilen? Oliko se tosiaan eilen?

